

Forslag til folketingsbeslutning om fordeling af almennyttigt byggeri samt andels- og ejerboligbyggeri i de enkelte kommuner.

Af Pelle Voigt (SF) m.fl.
(Fremsat 24/10 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Bollmann):

SF vil med forslaget pålægge regeringen inden 1. januar 1986 at komme med forslag om en fordeling af byggeriet i de enkelte kommuner på forskellige typer. Efter forslaget skal det ske på en sådan måde, at hver kommune skal opfylde nogle mindstekrav, et mindste antal eller en mindste procentandel, for de enkelte boligtyper. Ifølge SFs forslag skal mindstekravene fastsættes efter forhandling mellem Kommunernes Landsforening og mig. Der er i forslaget angivet nogle retningslinjer, der angiver forskellige procenter for hovedstadsregionen, bykommuner og landkommuner.

Det fremgår også af forslaget, at de kommuner, der ikke opfylder mindstekravene for en enkelt type boliger, skal have dispensation for at give byggetilladelse til former for byggeri, hvor mindstekravene allerede er opfyldt.

Jeg skal kort kommentere forslaget og koncentrere mine kommentarer om følgende tre forhold:

For det første synes jeg, at forslaget vil være et helt afgørende brud på det kommunale selvstyre, fordi der her lægges nogle bånd på kommunernes ret til selv at bestemme, hvilke typer byggeri de ønsker. Vi synes, det ville være et meget vidtgående indgreb på et meget vigtigt område for kommunerne, og det er i hvert fald i klar modstrid med regeringens politik.

For det andet kan jeg ikke se rettere, end at de regler, der er angivet i forslaget, vil virke meget bureaukratisk. Selv om de måske kan bringes til at fungere, er det i hvert fald klart i strid med regeringens moderniseringspolitik inden for den offentlige sektor.

Og endelig vil jeg sige, at forslaget ikke nødvendigvis vil tilgodese befolkningens behov i de forskellige kommuner. På den måde får vi blot et stort resourcespild, og det er noget, vi selvfølgelig prøver at undgå.

Af disse meget vægtige, synes jeg, grunde kan det ikke komme overraskende for SF, at jeg må afvise forslaget.

Svend Andersen (S):

Intentionerne om, at der skal ske en ændret sammensætning af boligtilbuddene i kommunerne, kan vi tilslutte os. Men jeg vil godt sætte et stort spørgsmålstegn ved, om dette meget vigtige problem kan løses på en så firkantet måde, som det foreslås her fra SFs side.

Udnyttelsen og fordelingen af de enkelte boligformer har noget at gøre med de muligheder, der gives. Hvis vi ser på, hvordan udviklingen har været inden for den sidste halve snes år, mens bestemmelserne om grundkapital har været gældende, ser vi, at der praktisk talt er opført almennyttigt byggeri i samtlige landets kommuner. Det fortæller os noget om, at hvis vilkårene er rigtige, går man også i gang.

Vi er villige til at se på en ændret fordeling, men en forudsætning for at fordele noget er, at der er noget at fordele. Problemet er efter vores opfattelse ikke kommunernes manglende vilje til at opføre f.eks. almennyttigt boligbyggeri. Tværtimod ved vi, at der er meget stor efterspørgsel, og der er mange sager i boligministeriet, der endnu ikke er blevet ekspederet.

Problemet er snarere et resultat af regeringens fejlslagne politik, som har medført de meget skrappe indgreb over for kommunerne. Nu sagde boligministeren, at man ikke ønskede at begrænse kommunernes selvstændighed. Det har man i hvert fald gjort, når det drejer sig om at opføre almennyttigt boligbyggeri.

Der ligger 13.000-14.000 ansøgninger i boligministeriet, hvoraf kun halvdelen er imødekommet. Hvis ministeren lever op til det, der står i loven, om, hvad der skal gives tilladelse til af almennyttigt boligbyggeri for 1985, er der endnu 1.500 boliger at fordele. Det, der skal til, er ikke en endnu mere restriktiv politik.

Hvis jeg har forstået lovforslaget rigtigt, må det for en almindelig bykommune med f.eks. 20.000 indbyggere betyde, at hvis ikke der i den kommune er 500 private andelsboliger, så vil der ikke kunne opføres almennyttigt boligbyggeri, før man har opført 500